

TEMPS DE MIRAR AMUNT

Benvolguts diocesans:

L'advent és també temps d'alegria, perquè esperem alguna cosa preciosa: l'arribada el Senyor. Al final dels temps, Jesús tornarà per consumir la seva obra; serà la trobada definitiva de la humanitat amb el seu Senyor. El deixeble espera aquest moment ple de goig. Serà el moment de la seva trobada amb el Senyor, a qui ha estimat, per qui haviscut, en qui ha cregut, a qui anhelant ha estat esperant tota la seva vida. Esperem l'advent definitiu de Déu, en què "Déu serà tot en totes les coses" (1 Cor 15, 28). I ens unim al crit dels primers cristians clamant: "Marana tha!", "Vine, Senyor!".

Aquesta expectació del retorn del Senyor va lligada a l'alegria. Escrivint als cristians de Filips, Sant Pau els deia: "Viviu sempre contents en el Senyor" "el Senyor és a prop" (4, 4-5). És una alegria que brota de la certesa d'haver estat infinitament estimats per Déu i de l'esperança en la consumació de la salvació. Sant Pau subratlla que es tracta d'una alegria "en el Senyor". No estem davant l'alegria fruit de la gresca o l'eufòria; no és un foc d'artifici, sinó que s'arrela en la vivència del misteri de Crist i en la seguretat de la nostra esperança. És una alegria permanent, que abasta tot el nostre ser i el seu motiu no és altre que "el Senyor". Hi ha una altra raó per la qual l'Advent és temps d'estar alegre: s'acosta la celebració del Nadal del Senyor. La preparació per a celebrar aquesta festa fa que el nostre cor s'ompli de gratitud, goig i esperança, perquè Déu estima amb bogeria als homes i la millor prova d'això és que es va fer un de nosaltres. En l'oració pròpia d'aquest diumenge demanem al Senyor "arribar a l'alegria" del naixement del Salvador i celebrar aquest esdeveniment "amb solemnitat i alegria desbordant".

La vida del cristià hauria de caracteritzar-se per l'alegria. És significatiu que alguns autors espirituals de l'antiguitat com Joan Cassià (360-435) consideressin que la tristesa era un pecat capital. Tenien raó. Un cristià trist és algú que ha desesperat de Déu o que ha buscat un succedani a aquesta espera en la qual Déu, de vegades, sembla absent i llunyà. El benestar, l'abundància de béns, la recerca del propi "jo", són només succedanis que en el fons engendren tedi i angouxa.

Per contra, l'alegria provoca en el deixeble una dinàmica d'èxode i de sortida de si, de posar-se en camí per sembrar de nou (cf. EG 21). L'alegria es contagia. Quan una persona o una comunitat viuen la "alegria en el Senyor", tenen una gran força d'atracció. Per això us convido a demanar al Senyor que concedeixi a les nostres comunitats viure un goig profund i perdurable, perquè irradii l'alegria de l'Evangelí.

† **Francesc Conesa Ferrer**
Bisbe de Menorca